

Martha má na sobě:
svetr RedValentino;
sukně Faith
Connexion, Space;
lodičky Gianvito Rossi,
Heavenly Shoes

REŽISÉROVA HOLKA

Když byla Martha Issová (38) malá, milovala italské filmy. Obdivovala Federica Felliniho, který točil filmy se svou ženou, herečkou Giuliettou Masina. O pár desítek let později zažívá podobný příběh. S manželem, režisérem Davidem Ondříčkem, právě spolupracují na filmu Zátonek.

PETRA ŠROUBEK POHLOVÁ

Zatímco si v příjemné kavárně dáváme pozdní snídani, Marta vypráví, jak natáčecí plán *Zátonek* zamával s jejich rodinným životem. „Zrovna včera, když jsem děti táhla asi na sto padesátou osmou kostýmovou zkoušku, mi dcera Fanča řekla – ten vás *Zátonek*, už se těším, až konečně skončí! Má toho chudák plný brejle.“

Vypadá to, že vás po dvoudílné *Dukle 61* manželská spolupráce nějak chytla.

Původně to bylo obráceně, *Zátonek* měl být první zkouškou, jak spolu fungujeme. Ale shánění financí trvalo déle, než se původně zamýšlelo. Mezitím přišla Davidovi z České televize nabídka na *Duklu 61*, chytila ho za srdce a za nějakou dobu mi nabídl roli Marie. Já jsem z toho byla ale nervózní, přestože mě to samozřejmě potěšilo.

Čeho přesně jste se obávala?

No, my jsme taková... dynamická dvojice.

To je asi trochu eufemismus, že máte občas doma Itálii. Nebo ne?

Jednou mi David po mém velmi nepatrném a jemném výlevu řekl, jestli bychom nemohli věci řešit víc po evropsku. Ale vlastně je to čím dál tím lepší. Na začátku našeho vztahu jsme byli mnohem dynamičtější dvojice! (*smích*) Ona si ta naše komunikace časem našla hladší, jemnější

koryto. Učíme se spolu mluvit. A zrovna práce nám v tom strašně pomáhá. Tedy nemůžu mluvit za Davida, ale mně pomáhá rozhodně.

Jak konkrétně?

Asi v tom, že ho vidím dělat práci, která ho baví a je v ní dobřej. Vnímá lidi kolem sebe, ptá se na jejich názor, váží si práce druhých, umí ji ocenit a dát ostatním prostor, ale zároveň je velmi rozhodný a má svoji vizi. To všechno jsou věci, které se mi na něm děsně líbí, které ale v každodenním životě s dětmi nemám šanci tolik ocenit. Což samozřejmě neznamená, že by nebyl použitelný i v běžném životě, ale tam se nám spíš stává, že se zasekneme v debatě o rozlišných úhlech pohledu na svět.

Při práci je to jiné?

Celkem ano. Ale mnohokrát se nám stalo, že jsme viděli film a měli diametrálně odlišný názor. Pamatuju si na iránský film *Rozchod Nadera a Simin*, po kterém málem nastal rozchod Davida a Marthy. Poté, co jsme vylezli z kina, jsem na Davida dokonce křičela na ulici, protože ten film zhodnotil velmi chladně. A podobné zážitky mě jemně znepokojovaly. Říkala jsem si, co když se najednou na čem úplně zasekneme? Co když mě bude štítat, jak mi „von“ něco říká? A co když jeho bude štítat, jak já k něčemu přistupuju? Budeme pak muset na natáčení řešit naše vzájemné napnelismy na úkor ostatních. A samozřejmě mě taky napadlo, jak hned budou všichni říkat, že v tom hraju, protože jsem režisérova holka. Do jaké míry se tím vědomím budu cítit svázaná?

Vy jste spolu opravdu nikdy před tím nic netočili?

Kdysi jsem u Davida dělala kamerové zkoušky na film *Jedna ruka netleská*, roli ale tenkrát získala Kristýnka Lukešová. Mimo chodem právem, byla fantastická, mluvila takovým vysokým hláskem. David mi teď zpětně říká, že jsem na kamerovkách skončila hned druhá, ale mám drobné podezření, že kecá. To bylo jedinkrát, kdy jsme se

„S Davidem jsme taková DYNAMICKÁ DVOJICE. Ale je to čím dál tím lepší. Na začátku našeho vztahu jsme byli mnohem dynamičtější dvojice. Ona si ta naše dynamika časem hledá hladší, rovnější koryto. Učíme se spolu komunikovat.“

pracovně potkali. Pracovat s Davidem mě lákalo, jen jsem si uměla představit obě varianty. Že to bude dobrý i že narazíme.

Chápu ty obavy, že budete za režisérovu holku, ale vy už máte, co se týče hraní, přece jen něco za sebou.

David samozřejmě s oblibou říká, že před *Duklou* nebylo nic! (*smích*) Až on mě objevil! „Od té doby, co jsi se mnou, jsi konečně začala hrát něco pořádného!“ (*směje se a napodobuje Davidův tón hlasu*). Ale bilo se to ve mně. Na druhou stranu mě hodně baví si o scénách ve filmu povídat, hledat různé živoucí drobnůstky. To má David taky a v tomhle jsem věděla, že se shodneme.

Ted' vám partnerská spolupráce krásně vychází, třeba už budete točit jen spolu.

Ježkovy voči, tak to se doufám nestane! To by ani pro jednoho z nás nebylo dobrý. Naše spolupráce mě ale strašně těší. Já jsem díky svým rodičům vyrostla na filmech české nové vlny a italského neorealismu. Zásadní pro mě byly mimo jiné i Felliniho filmy. A on často pracoval se svou ženou, herečkou Giuliettou Masina, a já si vždycky říkala, jak to musí být krásný, když mohou dva lidi, kteří si spolu rozumí a mají se rádi, vrhnout energii do společného díla. A tohle moje přání se mi tedy vyplnilo.

To je ale stejně nádherný životní moment, když člověk zjistí, že se mu splnil takový tajný dětský sen.

O SETKÁNÍ S DANOU ZÁTOPKOVOU

*„Dana byla ze začátku k filmu *Zátopek* skeptická, nevěřila, že lze sportovní zážitky přenést na plátno. Tvrdila, že se kouzlo sportovního výkonu nedá zopakovat a že to herci nezvládnou. Naše poslední setkání ale bylo jiné. Viděla záběry z filmu, *Václava*, jak běhá, a mě s oštěpem, a prohlásila: „Jo, to už se nechá.“ Což pro mě byla největší pocta. Cítila jsem v jejím vnitřním přístupu obrat, pasovala mě svou čestnou náhradnicí. Dana mě opravdu fascinuje, jde z ní neskutečná radost a síla. Má pořád neskutečný smysl pro humor a taky zdravé, silné jádro moravské holky ze Slovácka. Když jsem od ní odcházela, bylo to, jako by do mě někdo nalil kýbl energie!“*

To jo. Je krásné, že se to děje, že jsme spolu mohli dělat *Duklu* a *Zátopka*. Ale na tomhle natáčení je hodně důležitý i faktor Vaška Neužila. Je to náš blízký přítel. Já, David, Vašek i jeho žena Lenka jsme na sebe hodně napojení. Všichni jsme naladěni na podobný humor a podobné vnímání světa. Někdy si říkám, že bych tenhle náš společný čas chtěla zakonzervovat.

Když jsme u těch rolí, tak jsem se dívala na filmovou databázi ČSFD a od vaší první princezny už je to přes dvacet let.

To je strašný! Člověk řekne před dvaceti lety, a přitom už jsem tehdy vlastně byla dospělý člověk. Ale stárnutí se nebojím, to mě netrápí. Spíš na mě teď přichází úzkost, aby byli moji rodiče v pořádku, co nejdéle, v co nejlepší formě. Zrovna dneska ráno jsme jely s dcerami všechy tři autem a poslouchaly Beatles. Je to muzika mého dětství a najednou se mi vybavil takový obraz, záblesk, jak doma posloucháme *Abbey Road* a já jsem v obýváku pod stolem, malá a šťastná. Začala jsem brečet. Holky nechápavě koukaly, ptaly se, co se děje. Mně totiž právě v tu chvíli došlo, jak čas pádá. Jak rychle život utíká.

Když jsme u vzpomínek, myslíte, že je dětství vás a vašich dcer hodně jiné?

Mění se jen kulisy, ve kterých se život odehrává. Touhy a potřeby se nemění. Ale třeba elektronika je pro mě osobně velké téma. Děti a elektronika, já a elektronika.

Ale proti asi úplně nejste, koukala jsem, že třeba na Instagramu účet máte.

To vzniklo spíš náhodou, kvůli televizní soutěži *Tvoje tvář má známý hlas*. Podobné věci já normálně nedělám, ale *Tvář* byla takový výlet do mých dětských tužeb, do dob, kdy jsem si pouštěla doma desky a zpívala do lampy. S touhle soutěží byl samozřejmě spojen zájem určitého druhu médií. Poprosila jsem svoji kamarádku, která dělá komunikaci, jestli by mi s tím trochu nepomohla, a ona mi založila Instagram. Moc jsem se o to nestarala, ale pak jsem zjistila, že tam lidi koukají a čtou to. A že bych tam tedy měla skutečně promlouvat já. A tak jsem se o Instagram začala starat, i když starat je asi silný slovo. Moc času tím netrávím, nekoukám se tam každý den. On když tam člověk vleze, tak tam úplně zahučí. Není to bohužel tak, že bych věděla, že to mám zvládnuté a že tomu umím věnovat jenom tolik času, kolik si myslím, že si sociální síť zaslouží. To je právě to! Člověk tam je schopen čumět strašně dlouho! Na to, jaký dojem si přejí lidi dělat na ostatní. Ach jo.

Jak to máte s nastavením pravidel doma?

Fany je sedm a telefon dostane, až jí bude tak deset let. Kamarádka nedávno koupila dceři tlačítkový přístroj. To bych do budoucna taky viděla jako řešení. Fany už mi ale

Martha má
na sobě: svetřík
RedValentino

Martha má
na sobě: šaty
RedValentino;
boty Aquazzura,
Heavenly Shoes

teď nadává, že jsem nejprísnejší matka, že všechny ostatní děti můžou mít telefony mnohem delší dobu, na což já bohužel velmi často odpovídám větou, kterou jsem sama tak nesnášela: „Mně je jedno, co ostatní. Ty nejsi ostatní a já to považuju za správný!“ Aktuálně máme s Fančou režim den s a den bez. Když je den s, tak 30 minut. A jednou za čas úplný detox. S tím přišla sama, chtěla mi udělat radost, a tak navrhla: „Mami, a co kdybych si dala tejdén bez?“ Pak toho myslím hořce litovala. Ale vydržela. Samozřejmě na mě zkouší různé finty typu dnes je den s, i když je zrovna den bez. Ale já mám, na rozdíl od tatínka, dost přehled. A tak jde a vezme si knihu.

To je asi ve všech rodinách – kniha až druhá možnost.

Ale děje se, to je důležité! Vidím, že to dceru baví. Jsem šíleně šťastná, že objevila krásu světa čtení a literatury. Už od tří čtyř let ji zajímaly komiksy, hlavně proto, že se ráda bojí. Zamílovala si komiks *Kytice*, každou báseň ilustroval jiný kreslíř. Objevila ho, když jí bylo čtyři nebo pět let, a pořád se mě ptala: „Mami, ona teda umřela? A neměla nohy?“ Šíleně ji to fascinovalo a čtení ji chytlo. S úplnou selekcí technologií to ale samozřejmě taky nejde, toužení může člověka svést k závislosti. Můj bratr se ženou i pár kamarádů to nechali jen na dětech. Je možné, že se přesytí a samy si pak najdou způsob, jak s tím nakládat. Možná je to lepší metoda, kdoví, ale já jí zatím schopná nejsem.

Říkáte si občas, zaplaťpánbůh, že tohle nebylo, když jsem byla malá?

To ani ne. Spíš jak se slavilo 30. výročí listopadu, tak jsem ráda, že jsem zažila tu dobu. Cítím se tím obohacená, vnímám to jako dobrou výbavu do života. Tu radost a euforii, co jsme měli možnost zažít. Jen se mi nelíbí, jak se na těch třicet svobody plive. Máme se skvěle. Rozhodně si nemyslím, že to byla neúspěšná éra.

Vy máte srovnání se Sýrií, kde byl ten vývoj opačný.

80. léta v Sýrii, to byla krása! Sýrie byla tehdy ještě hodně cítit francouzským vlivem, bylo to, jako když jste na jihu Francie nebo v Řecku. Vnímala jsem všechn ten cvrkot, rej a pamatuju si smutné návraty do šedi Československa.

Kdy jste tam byla naposledy?

Před jedenácti lety. Kdybych neměla děti, asi už bych to zkusila a vyjela tam, ale to vědomí, že jsem máma, mě dost brzdí. Sestřenice, která pracuje pro OSN a běžně do Sýrie jezdí, mi říkala, že když tam člověk přiletí, je ve vzduchu až hmatatelně cítit napětí a strach. Po třech dnech si ale zvyknete. Válka z lidí paradoxně vytáhne zvířecí chuť po životě, všechny kavárny jsou plné. Mladí lidé touží žít navzdory tomu, v jakých podmínkách se život odehrává. Ale válka pochopitelně ovlivní každého, pro všechny mladý kluky v Sýrii je povinná vojenská služba.

Jsem macecha. TŘETÍ RODIČ. Ruda u nás bývá často. Naštěstí máme velmi dobré nastavení, Davidovu bývalou ženu mám moc ráda. Komunikace mezi námi je velmi otevřená, vidáme se všichni společně celkem dost.

BOOK CLUB PODLE MARTHY

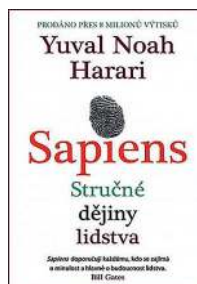
ČERVENÉ KLUBÍČKO

Se spisovatelkou a scenáristkou Irenou Hejdovou se znám roky, takže moje očekávání byla vysoká. Od Ireny bych nečekala nic jiného než dobrou knihu. A byla jsem nadšená! Knižka k dětem nemluví, jako by byly hloupé a nevědomé, ale podporuje v nich fantazii a představivost.

TEORIE PODIVNOSTI

Tuhle báječnou českou knihu zrovna čtu. A bolí mě, když se od čtení musím odtrhnout, což je bohužel často. Dřív jsem byla zvyklá se do knihy prostě vcucnout, ale od té doby, co mám dvě děti, to nejde. Ale když jedna dcera spí a druhá je ve školce, tak čtu. Na úkor úklidu, vaření.

HOMO SAPIENS:

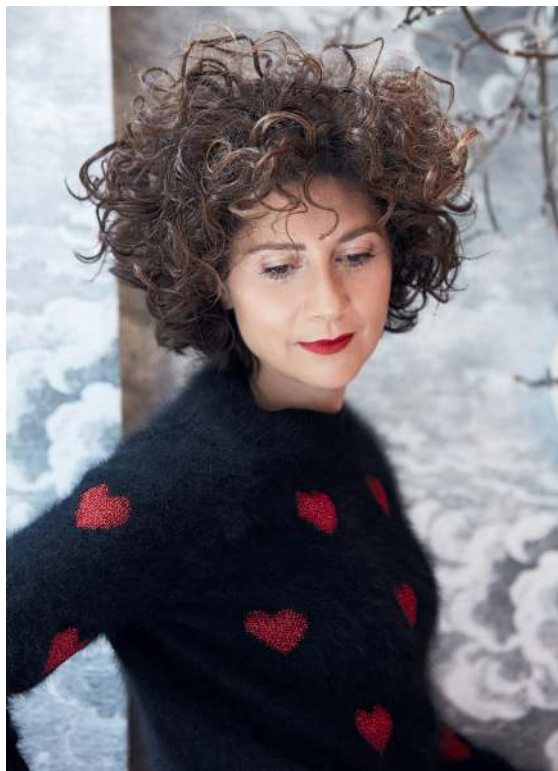
STRUČNÉ DĚJINY LIDSTVA

Bývala jsem striktní čtenář beletrie, ale už se to mění. Těhle knize Yuvala Novaha mapující vývoj člověka jsem úplně propadla. Přitom bych si dřív vůbec neuměla představit, že budu číst literaturu faktu.

To znamená, že všichni, kteří ukončili studium a nejsou jediní v rodině, protože takoví se starají o rodiče, musí narukovat a bojovat za prezidenta a vládu. Uf.

Když jsme u příbuzenstva, v médiích se stále řeší, jak to máte s Klárou. Že se nenávidíte a pak zase usmířujete.

Ach jo. To je téma, které je pro mne vlastně už obtížné... S Klárou se vidáme bez jakékoli nevraživosti a nebýt celé té mediální konstrukce, bylo by to pro všechny mnohem snazší. Zní zajímavě, že jsem Kláře Davida přebrala, ale PRAVDA to není. A to, jak se ta informace objevuje pokaždé, když je někde zmínka o Kláře nebo o mně, je vlastně do určité míry zaklínající. Ta situace možná na začátku nebyla jednoduchá, ale všichni jsme poctivě hledali způsob, jak to zvládnout, a velmi rychle se to povedlo. To, že

Rychlý dotazník

Váš rekord oštěpem?

27 metrů. Dana házela pade.

Písnička, co mi hraje v hlavě?

Beatles, *In My Life*. Ta mi spustila ten dětský sentiment, o kterém jsme mluvily.

Jaký ze svých filmů máte nejradši?

Každý mi něco přinesl, je těžké odpovědět. Ale obrovskou radost mi dalo *Sedmero krkavců*. Asi je to tím, že mám děti, pohybují se mezi dětmi a jejich pozitivní reakce mě těší.

Co vás nejčastěji vytáčí?

Děti. Ale zároveň mi dělají největší radost.

Tenisky, nebo podpatky?

Jeden den tenisky, druhý den podpatky.

Oblíbený seriál?

Zrovna jsme dokoukali *Sharp Objects*. A teď jsem začala *Babylon Berlin*, to mě dost chytlo.

Co ráda nosíte?

Móda je způsob komunikace se světem. Trávím tím čas ráda, ale ne zas moc. Oblečení vybírám spíš intuitivně. A taky dost to záleží na aktuálním stavu vypraných věcí.

Nejoblíbenější jídlo?

Jídlo! Jídlo!! Já miluju jídlo!!!! Vybrat jedno je těžké, možná tedy úplný základ – čerstvý chleba s máslem.

se donekonečna objevují články tohoto typu a lidi se nás na to ptají, vnímám jako velmi zbytečné. Pardon (*bere do ruky mobil*), já jen napíšu trenérovi, že mám zpoždění.

Omlouvám se za tu otázku s Klárou. A taky, že se nám to trochu to protáhlo. Po rozhovoru spěcháte na trénink – stále vrháte oštěpem?

To ne, už ne, tuhle fázi natáčení mám za sebou. Jdu na kondiční trénink, sport mi dělá dobře. Hodně jsem sportovala jako dítě a při natáčení *Zátopka* jsem si otevřela svalovou paměť. Mám od čtrnácti nejlepší formu v životě. Taky se snažím dělat jógu, vyhovuje mi. Vždycky, když jsem měla nějaké trápení, ať už psychický, nebo fyzický, moje máma říkala: „Prosímte, cvič tu jógu, to ti udělá strašně dobře!“ Naši jsou oba velcí jogíni. Vstanou a každý den spolu cvičí.

To musí být krása! S tímhle rodinným vzorem bych asi nutila muže, abychom to doma taky zkusili.

Davidovi bohužel jóga nesvědčí. Je hypermobilní, klouby ho pustí daleko, což v mnoha případech není úplně dobré. Ale my spolu sportujeme jinak, hodně jezdíme na kole, oba hrajeme tenis. David je taky vášnivý golfista a už do toho zapojuje i děti. Jeho patnáctiletý syn Ruda s ním chodí často trénovat.

No jo, vy jste vlastně nevlastní máma!

Ano, třetí rodič. Ruda u nás bývá celkem často. Naštěstí máme velmi dobré nastavení, Davidovu bývalou ženu Petru mám ráda, má teď děťátko podobně staré jako naše Emilka. Komunikace mezi námi je velmi otevřená, vídáme se všichni společně celkem dost.

Vy berete všechno tak optimisticky, že i výchovu nevlastního dítěte určitě vnímáte jako obohacení.

Než se narodily holky, bylo to jednodušší. Když se mi dřív nelíbilo, jak se Ruda zachoval, tak jsem vysublimovala a nechala jsem to na něm a na Davidovi. Ale když tam pak byla Fany a viděla jsem, jak ke staršímu bráchovi vzhlíží a opakuje po něm chování, začala jsem do věcí víc vstupovat. Ideální stav jsem ale nenašla, stále ho hledám. A dost intenzivně. Rudu mám ale moc ráda. Samozřejmě mi někdy leze na nervy, ale to mi lezou i moje biologický děti. Obohacující je to tedy každopádně. Jen člověk musí občas řešit i těžké chvíle.

Vy jste použila výraz třetí rodič. Ono macecha není zrovna hezké slovo.

Já o sobě vždycky mluvila jako o maceše, jednou ale přišel Ruda ze školy a vyprávěl: „Já jsem řekl, že jsi moje macecha, a děti říkaly, že macecha je zlá. Ale ty přece nejsi zlá!“ Tak jsme se tomu společně smáli. I moje holky se ptají – a co ty seš Rudova? Na to vždycky říkám, že on je můj Ruda a já jsem jeho Martha.

To je krásný. Tak už jen poslední otázka a nebudu zdržovat od tréninku. Vy jste kdysi dávno studovala jazzový zpěv. Zpíváte někde?

Chodím na hodiny zpěvu, ale bez nějaké konkrétní ambice to někde zhmotnit. Jen mě to strašně baví.

Třeba vás jednou někdo objeví.

Vidíte, kolik toho mám ještě před sebou!

Martha má
na sobě: šaty
RedValentino

